

Гора

Любов Геньба

Не підніму цю гору,
така гора важка,
Там пам'ять коло двору
і хата в рушниках.
Така вона красива,
тендітна і легка,
Там я була щаслива
у всіх своїх роках.
І вечір коло серця
приліг і задрімав,
А ніч... Вона пасеться –
як треба – у лугах.
Ляга туман на Гайчур,
на спомин мій ляга,
Там ще мій давній пращур
рубає ворога.
Він знав усі дороги,
таємні стежечки,
Іще оту, до Бога,
що видно з-під руки.
Зійду і я на кручу,
крутезну, як життя,
Внизу земля болюча,
замішана в сміття.
Не вірю, ще не вірю,
хіба це так бува?..
Хай кожному по вірі,
а вічним – сон-трава.
Зіпхну камінну груду,
що в серці й голові.
Ми мусимо, ми будем!
Бо ми іще живі!

13.03.2023